

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽŪDA DEVERO

No mīlotajiem
neskrieties...

MAZPILSĒTAS K AISLĪBAS

DŽŪDA DEVERO

*No milotajiem
neskrieties...*

MAZPILSĒTAS KAISLĪBAS

JUDE
DEVERAUX

Meant to Be

DŽŪDA DEVERO

*No mīlotajiem
nesķirieties...*

MAZPILSĒTAS KAISLĪBAS

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-31
De 937**

Copyright © 2021 by Deveraux Inc.
All rights reserved
This edition published by arrangement
with Harlequin Books S.A.

Džūdas Devero romāna "No mīlotajiem nešķirieties..."
Mazpilsētas kaislības"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © FotoRieth/pixabay.com
© Pexels/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-026-2
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

PIRMA NODAĻA

MEISONA, KANZASA

1972. GADA MAIJS

“ĀDAMS IR ATGRIEZIES,” ŠO DOMU VERA EKSTONE NESPĒJA PADZĪT NO PRĀTA. Vīrietis, kuru viņa vienmēr bija mīlējusi, vīrietis, kuram piederēja viņas nākotnes atslēgas, beidzot bija atgriezies mājās.

Viņa atradās uz savas ģimenes mājas priekšējā lievena. Kā allaž, viņai apkārt bija laikraksti un žurnāli. Viņa bija samaksājusi, lai viņai piegādātu *New York Times*. Tas, ka viņa to saņēma ar trīs dienu novēlošanos, nebija svārīgi. Vismaz viņa varēja redzēt, kas notiek pasaулē. Pasaулē. Nevis tikai Kanzasā, nevis Amerikas Savienotajās Valstīs, bet jebkur. Visur.

Koledžā viņa bija specializējusies politikas zinībās un kā papildu kursu apguva arī ģeogrāfiju. Viņa zināja, kur atradās Vanuatu Republika un kur bija Rādžastāna Indijā. Tikai aplūkojot fotogrāfiju, viņa varēja atšķirt Butānas Karalisti no Nepālas. Viņa pašmācības ceļā bija nedaudz apguvusi dažas svešvalodas. “Rodēzija,” viņa nodomāja. “Madagaskara.” Tur nokļuvusi, viņa atsūtīs savai māsai fotogrāfijas, kurās būs redzama kopā ar kādu lemu. Kellijai tas patiktu.

Vera aizvēra acis un atzvila vecajā krēslā, kuru viņas māte bija iegādājusies amatnieku izstrādājumu tirdziņā. To bija gatavojis kāds vietējais meistars, izmantojot vietējos materiālus. Tāda bija atšķirība starp viņām. Māte un māsas lepni dēvēja sevi par "vietējām", bet Verai svarīga bija pasaule.

– Un tagad viss sāksies... – viņa nočukstēja un atvēra acis.

Viņa pieliecās un sāka vākt kopā laikrakstus un žurnālus. Māte pastāvīgi žēlojās par to, ka Verai apkārt allaž valda juceklis. – Ir grūti pat iziet cauri istabai, – viņa bieži pukojās un neapmierināti rauca pieri. Pirms diviem gadiem bija nomiris Nellas Ekstones vīrs, un pēc tam viņa gandrīz vienmēr bija sadrūmusi.

Ja tuvumā gadījās Kellija, viņa palīdzēja Verai uzkopt. Vai jebko citu, kas tobrīd bija nepieciešams, jo Kellija ļoti priecājās, ka viņas lielā māsa bija mājās un darīja visu, ko citi no viņas gaidīja.

Kad Kellija ierunājās par to, ka jūtas pateicīga, mamma vien pavīpsnāja. – Viņa ir vecākā meita. Pats par sevi saprotams, ka viņai ir jāuzņemas rūpes. – Lai arī viena māsa bija tikai desmit mēnešus vecāka par otru, Nella uzskatīja, ka Verai ir jāuzņemas atbildība par ģimeni, tātad viņa darīja tikai to, ko pieklājās darīt. Citas izvēles nemaz nebija.

Taču Kellija gan tā nedomāja. Kad pastāvēja kaut kas tāds, ko cilvēki dēvēja par "narkotiku kultūru", un daudzi bērni aizbēga no mājām, lai nekad vairs tur neatgrieztos, tāds jēdziens kā "pienākums pret ģimeni" bija neglābjami novecojis. Taču ne jau Verai.

Lai dotu savai māsai to, ko viņa vēlējās, Vera bija atlīkusi savu izsappoto nākotni, to, kuras sasniegšanai bija studējusi, un Kellija allaž bija pateicīga, viņa novērtēja to, kas viņai tika dots.

Lai cik liela arī būtu māsas atzinība, patlaban Vera spēja domāt vienīgi par to, ka ir atgriezies Ādams un mājās palikšanas pārbaudījums beidzot būs galā.

Viņš bija ieradies tieši uz sava tēva bērēm, jo garajā ceļā no Āfrikas bija novēloti izlidošanas laiki. Vera bija meklējusi ziņas laikrakstos, jo vēlējās noskaidrot, kas notiek Kenijā. Visus gadus, kopš Ādams bija projām, viņa vēstulēs bija daudz stāstu par plūdiem, sabrukušiem tiltiem un infekcijas slimībām ar dažādiem eksotiskiem nosaukumiem. Viņa vēstules bija likušas Veras sirdij sajūsmā sisties ātrāk. Viņa tās bija lasījusi priekšā savai mammai un māsai un pēc tam satriekta vērojusi šausmu izteiksmi viņu sejās. – Vai tad tas neizklausās brīnišķīgi? – Vera vaicāja.

Nella tikai sausi bilda: – Nē. – Bet Kellija sacīja: – Nu... ja tādas lietas patīk. – Pēc tam viņa paņēma dažus viņu mīldzīvnieciņus, baroja tos, apkopa, vai ko nu vēl viņa ar tiem darīja.

Vera bija redzējusi Ādamu pēc dievkalpojuma, taču runājusi ar viņu vēl nebija. Ādamam apkārt bija sastājušies cilvēki, lai apliecinātu savu līdzjūtību. Viņa tēvs, Bērks Hettens, šajā apgabalā bija bijis ietekmīgs vīrs. "Pavaicājet Bērkam" bija visai izplatīta frāze.

Pēc Veras domām, šis cilvēks bija iedomājies zinām daudz vairāk, nekā patiesībā bija, un tas bija iemesls biežajām nesaskaņām ar vecāko dēlu. Tieši abu straujā daļa bija novedusi pie tā, ka Ādams bija aizbēdzis no mājām, lai pievienotos Miera korpusam.

Nu un vēl arī Veras nebeidzamās runas par to, ka viņa pievienosies korpusam tajā pašā mirklī, kad būs beigusi koledžu. Viņa bija lūgusies Ādamu braukt kopā ar viņu, taču atbilde allaž bija "nē". Ādams sacīja, ka gaidīs Veru Kanzasā, kad viņa būs nogurusi no pasaules apceļošanas un atgriezīsies mājās.

“Jocīgi, kā gan viss galu galā bija iegrozījies,” Vera nodomāja, kārtodama papīrus. Ādams pamatīgi sastrīdējās ar savu tēvu un aizbēga uz Miera korpusu. Vera bija plānojusi viņam pievienoties, bet nomira viņas tēvs un vairs nebija neviens, kas parūpētos par lauku saimniecību. Verei labs risinājums šķita tās pārdošana, bet Nella atteicās no turienes aizbraukt. Tikai dažu nedēļu laikā viss bija mainījies. Vera bija piekritusi palikt mājās, kamēr Kellija būs ieguvusī veterinārārastes diplomu. Jaunais plāns bija tāds – tiklīdz Kellija pabeidz mācības, Vera pievienojas Ādamam vietā, kur nu Miera korpuss būs viņu nosūtījis.

Un tagad viss mainīsies. Bērku Hetenu zirgs bija izsviedis no segliem, viņš nomira gandrīz tajā pašā mirklī, un Ādams atgriezās mājās. Tikai šajā reizē, kad viņš brauks projām no valsts, Vera neskūpstīs viņu uz atvadām. Viņi abi aizbrauks kopā. Atvadas tiks viņas mammai, māsai, lauku saimniecībai un Veras darbam ceļojumu aģentūrā. Un viņu pilsētiņai. Meisonai. Pasaule, par kuru viņa bija tik daudz lasījusi, atradās turpat viņai priekšā un sauca viņu.

Beidzot viņa varēs atsaukties uz šo aicinājumu.

Vera vispirms sadzirdēja Kelliju un tikai pēc tam ieraudzīja viņu. Bet tā bija vienmēr. Skolā viņa tika apsaukāta par Sušķi. Tikai viņu neieskāva netīrumu kārta... viņa bija kā aplipusi ar dažādiem dzīvniekiem. Šodien viņai uz pleca bija papagailis, bet ap kaklu savu asti apvijis kaut kāds ķirzakai līdzīgs radījums. Viņai, astes nolaiduši, sekoja trīs suņi. Kellijai rokās bija bieza grāmata ar putnu apkakātiem vākiem.

Kellija gandrīz bija beigusi savas veterinārārastes studijas, un šis “gandrīz” bija Veras jaunās dzīves atslēga.

Kad Kellija būs absolvējusi skolu, Vera varēs doties projām!

– Un kur tad viņš ir? – Kellija vaicāja, kad bija apsēdusies. Viņa nonēma ķirzaku sev no kakla un nolika uz lieveņa margām. Papagailis pacēlās spārnos un nolaidās uz ķirzakas astes. Viens no trijiem suņiem ilgpilni raudzījās uz putnu, bet, Kellijas skatienu norāts, viņš apgūlās un uzlika galvu uz ķepām. Kellijai nebija nepaklausīgu dzīvnieku.

– Viņš atnāks, – Vera sacīja.

– Vai esi pārliecināta? Es bērēs redzēju Mirandu Milleri. Viņa nenolaida acu no Ādama. Un viņa savos minisvārkos izskatījās patiešām labi. Esmu gatava saderēt, ka viņai bija pat bail apsēsties, lai skatiņiem neatklātu pārāk daudz.

Vera neuzķerās. Kellijai nepatika Ādams. Viņa uzskaņa, ka viņš ir pārāk pārņemts pats ar sevi, pārāk pavēlniecisks. Pārāk līdzīgs savam tēvam. – Es ar viņu vēl neesmu runājusi. Un mēs neesam viens otram no jauna apliecinājuši savu mīlestību, ja tu centies norādīt uz to. Un Miranda Millere ir idiote.

– Vīriešiem patīk stulbas meitenes, – Kellija aizrādīja.

– Līdz viņi tās apprec, – Vera atcirta.

– Un tad viņas pārtrauc izlikties stulbas.

Vera iesmējās.

Papagailis atkal bija uzsēdies Kellijai uz pleca, viņa kaut ko izņēma no kabatas un cienāja putnu.

Visu dzīvi viņas bija dzirdējušas jautājumu “Vai jūs esat māsas?” Un tas vienmēr tika sacīts neticības pilnā balsī. Viņas izskatījās ļoti atšķirīgas. Būdamas jaunākas, viņas bija atbildējušas godīgi. Vera paskaidroja, ka vairāk līdzinās tēvam, toties Kellija – mātei. Augot lielākas, viņas sāka izspēlēt dažādus jokus. Kellija bija laba aktrise un izlikās satriekta. Reizēm viņai pat izdevās izspiest asaras, kad viņa sacīja, ka varbūt viņas tēvs pat nemaz ne-

bija viņas tēvs. Maks Ekstons bija piespēlējis meitenēm, taču Nellai šis joks gan nekad nebija paticis.

Vera bija gara auguma un tieva, plakanām krūtīm, viņas mati bija gaiši brūni un sprogaini, tie līdzinājās korkvilkkiem.

Cik labi spēdama, viņa tos atķemmēja uz aizmuguri un cieši sasēja. Viņas seja bija piemīlīga, tomēr nebija uzskatāma par ļoti skaistu. Pat bērnībā viņa izskatījās pieaugusi. Viņas visskaistākā ķermeņa daļa bija kājas. Tās bija garas, slaidas un skaisti veidotas. Vera peldkostīmā – tas bija skats, kuru patiesām varēja izbaudīt.

Kellija bija skaistākā meitene visā apgabalā. Lielām, zilām acīm, dabiski blondiem matiem, ar nevainojamiem auguma izliekumiem, turklāt viņa bija vairākas collas īsāka par savu māsu. Viņa bija tik skaista, ka visi jutās pārsteigti, uzzinot par viņas aso prātu.

Arī pēc rakstura abas bija tikpat atšķirīgas. Vera bija skarba, kritiska, bet Kellija – jauka un mīlīga. Ja Veru kāds bija sakaitinājis, viņa tā arī pateica. Kellija bija diplomātiska. Vera gribēja glābt pasauli. Kellija vēlējās izglābt vienus Meisonas dzīvniekus. Viņai pat Kanzassitija šķita pārāk liela un atradās pārāk tālu, lai gribētos uz turieni doties.

Viņas bija tik atšķirīgas, ka nekad nestrīdējās. Viņām bija ideāla saderība.

Vairākas minūtes abas klusēja un skatījās uz vecās mājas pagalmu. Piebraucamais celš bija nokaisits ar granti, tā malās ēnu meta piecdesmitgadīgi ozoli. Katrs saules pielietais stūrītis bija piestādīts ar Nellas koptajām un lotajām puķēm.

Viņu ģimenē mēdza jokot, ka Nella rūpējas par augiem, Kellija par dzīvniekiem un Maks par saimniecību. – Un es? – mēdza vaicāt astoņgadīgā Vera.

– Mīļumiņ, – tētis atbildēja, – tu parūpējies par pasauli. Vera pasmaidīja. Pat tolaik viņai visa plašā planēta šķita aizraujoša.

– Tu ilgosies pēc mums, – Kellija klusi noteica.

– Protams, ka ilgošos, bet es bieži jums rakstišu. Mēs ar Ādamu sūtīsim fotogrāfijas un visu jums stāstīsim. Mēs...

– Vai tu patiešām esi droša, ka jums nekas nav mainījies? Reizēm, kad vidusskolas mīlnieki padzīvo šķirti, viņi izšķiras pavisam. Viņš jau vairākus gadus ir dzīvojis Āfrikā, bet tu biji šeit, un... – Kellija aprāvās.

Vera dzirdēja, ka Kellija ir tuvu asarām. – Piedod, – viņa teica. – Kaut es spētu mainīt to, kas ir manī. Kaut es spētu atrast karjeru vai vīrieti... kaut ko, kas dāvātu man... apmierinājumu. Piepildījumu. Es vienmēr esmu apskaudusi tevi. Jau teju kopš dzimšanas tu zināji, ko vēlies darīt. – Viņa palūkojās uz māsu. – Es esmu kā vulkāns, kas izvirdīs kuru katru mirkli. Man ir jādodas progām, vai arī es eksplodēšu.

– Es zinu, – Kellija nočukstēja. – Mēs visi to redzam. Mamma ir izdarījusi visu, lai tu nesāktu spļaut ugunis, taču nekas nav līdzējis.

Kellija to pateica ļoti nopietni, taču, iztēlojusies, kā tas izskatītos, Vera iesmējās. – Vai ne? Kā sauca to puisi? To, kuru viņa bija atsūtījusi man pakal?

– Kevins. Viņš bija jaunks. Viņa tikai pūlejās iekārdināt tevi uz palikšanu.

– Aizvilināt mani no Ādama, jo viņš bija aizbraucis no valsts. Starp citu, kur tad šodien bija Polijs? – Vera vēlējās sarunu pavērst citā virzienā un mazināt savu vainas apziņas smagumu. – Jau dienām neesmu viņu redzējusi.

– Tepat vien jau grozās.

– Oho... Vai paradīzē sākusies vētra?

Kellija un Pols bija kopā jau kopš pamatskolas laikiem. Viņa patēvs doktors Kārls bija vietējais veterinārārsts, un tas nozīmēja, ka Polijs bija īsts kroņprincis Kellijas acīs. Lielāko savas dzīves daļu viņa bija pavadījusi veterinārajā klinikā kopā ar doktoru. Vienpadsmīt gadu vecumā Kellija pirmo reizi palīdzēja nākt pasaulē teliņam. Un Polijs viņu dievināja. Viņš bija gatavs doties itin visur, kurp vien Kellija vestu. Viņi bija nešķirami. – Un kur tad ir tavs saderināšanās gredzens? – Vera vaicāja. – Tev ir divdesmit četri gadi. Laiks apprecēties un laist pasaulē bērnus.

Kellija pasmaidija. Vera atdarināja māti. – Mācības ir maksājušas pārāk lielu naudu, lai nodarbotos ar tik frivolām lietām. Varbūt kādreiz.

Vera pamāja ar galvu. Tas nekad netika pateikts skalji, taču plāns bija tāds, ka pēc Veras aizbraukšanas Kellija apprecēsies ar Polu un viņi dzīvos Ekstonu lauku saimniecībā kopā ar Nellu. Kellija strādās ar doktoru Kārlu un ar laiku pārņems viņa vadīto kliniku.

– Varbūt tev vajadzētu... – Vera ierunājās, bet aprāvās, saklausījusi zirga pakavu troksni. Aiz kokiem tik tikko saredzams, pa ceļu dimdināja melns ērzelis. Vera zināja, kurš ir jātnieks.

Garā piebraucamā ceļa tālākajā galā Ādams apturēja zirgu un mirkli palika tur, lūkodamies uz Veru.

Ādams bija garš, slaida ar platiem pleciem. Viņam bija specīgi muskuļi, jo viņš bija nodarbojies ar sportu, racus akas un stiepis smagus akmeņus Āfrikā. Kājās viņam bija džinsi, bet mugurā džinsa kreklis, cepures platā mala novilkta zemu pār acīm. Viņš līdzinājās varonim, kas attēlots uz kāda romāna vāka.

Vera piecēlās. Viņai likās, ka viss augums vibrē.

Viņai aiz muguras Kellija nošņācās: – Nē, patiešām!

Vai tad viņam viss jāpārvērš drāmā? Ceru, ka viņš neliks Zanderam skriet, jo citādi es...

Ādams izdarīja tieši to, ko, pēc Kellijas domām, nebūtu vajadzējis. Zirgs, kas bija palaists pensijā no skriešanās sacīkstēm, paklausot mazākajam mājienam, jau ātri uzņēma tempu. Gaisā uzšāvās grants un putekļi.

Veras sirds arī uzņēma strauju ritmu, viņu bija pārnēmušas satraukuma pilnas gaidas.

Kellija noskrēja lejup pa lieveņa kāpnēm un nostājās pie takas, pa kuru tuvojās Ādams. Viņš apturēja zirgu mazāk nekā pēdas attālumā no lieveņa margām.

Kellija metās uz priekšu. – Ja tu būsi savainojis zirga muti, es tevi nogalināšu! – viņa kliedza.

Nenovērsdams acis no Veras, Ādams pasvieda grožus Kellijai.

– Viņam nekas nekaiš, mazā. Nomazgā viņu. Mana mašīna ir tepat. – Viņš pastiepa roku uz Veras pusi. Viņa to satvēra, un abi devās uz priekšu pa piebraucamo ceļu, kur stāvēja Ādama vieglā kravas automašīna.

Ādams atvēra mašīnas durvis, un Vera iekāpa. Ādams apgāja apkārt un iekārtojās šofera vietā. Bija dzirdams, kā Kellija tālumā vēl aizvien kliedz, ka viņš ir pompozs āksts un, ja Zanderam būs nodarīts kaitējums, viņa ziņos par Ādamu Dzīvnieku aizsardzības biedrībai.

– Tava mazā māsa gan ne drusku nav mainījusies, – Ādams noteica, iedarbinādams mašīnu. – Vai tur uz lieveņa bija ķirzaka?

– Jā. Un vēl putns un trīs sunji.

Ādams tik kaislīgi palūkojās uz Veru, ka viņai nosar-ka pat ausis.

– Vai tu ilgojies pēc manis? – viņš vaicāja.

– Neprātīgi, – viņa atbildēja.

Viņi smaidīja un brauca klusēdami. Vera precīzi zinā-

ja, kurp Ādams brauc. Bērka Hetena atraitnēs palikusī māte bija kategoriski atteikusies aizbraukt no rančo, ko bija izveidojusi kopā ar vīru. Viņu nespēja iekārdināt ne pilsētas dzives jaukumi, ne ceļošanas iespējas. Taču viņa pēc dabas bija klusa sieviete un viņai vajadzēja tikt projām no sava ietekmīgā dēla un diviem ļoti enerģiskajiem mazdēliem. Apmēram jūdzes attālumā no galvenās ēkas Bērks viņai bija uzcēlis nelielu namiņu.

Viņai bija vajadzīga tikai viena istaba, vanna un tualete. Pa logiem bija redzami lauki un ganības ar lopiem. Pēc viņas nāves Bērks bija aizslēdzis namiņa durvis, un neviens to vairs netika izmantojis. Līdz brīdim, kad pusaudži Ādams un Vera to bija sākuši uzskatīt par savu. Viņi to iztīrija no pelēm un zirnekļu tīkliem, salaboja cauro jumtu un izmantoja katru reizi, kad vien varēja aizlavīties no savas ģimenes. Ja Bērks Hetens arī zināja, kur abi pusaudži pavada pēcpusdienas, viņš neko neizrādīja.

Ādams apturēja mašīnu pie namiņa. Tas bija pavisam vienkāršs, neliels, ar lieveni priekšā.

Viņi izkāpa no mašīnas, uzķāpa lievenī, un Ādams pacēla Veru rokās. Gluži kā līgavainis, kas savu līgavu pārnes pār mājas slieksni.

Vera piekļāva galvu Ādama plecam. Tas bija tik pazīstams žests, tomēr pēc tik ilgas atšķirtības likās gandrīz kaut kas nebijis. Jauns.

Ādams iemeta Veru gultā, un viņa gaidīja, ka apkārt uzvīsies putekļu mākonis. Taču viss bija tīrs. Viņa atbalstījās uz rokām un paslējās augšup. Pazistamā vieta šķita mirdzam. Gultasvelja likās jauna. – Vai to... – vairāk Vera neko nepaguva pateikt, jo Ādams uzsēdās viņai virsū.

Viņi steidzās noraut viens otram drēbes, un Ādams strauji bilda: – Forija. – Vera pamāja ar galvu. Fortunata